

JEG GØR EN FORSKEL

At være frivillig
på et hospice
har givet mig
så meget.

Jeg havde glædet mig til at gå på efterløn, og det var også dejligt, da det skete. Jeg havde masser at se til med mine fritidsinteresser samt mand, hus, hund og otte børnebørn, men jeg følte alligevel, at der manglede noget. Det var, som om min udtræden af arbejdsmarkedet havde gjort mig identitetsløs. Hvis folk spurgte, hvad jeg lavede, svarede jeg gerne, at jeg var efterløner og tidligere sygeplejerske. Det lød alligevel lidt tungt, syntes jeg, så til sidst svarede jeg bare, at jeg var efterløner.

Det var dog ikke det, der fik mig til at tage beslutningen om at blive frivillig hjælper.

Det var erkendelsen af, at jeg havde overskud at give væk af, og at jeg ville have det godt med at yde en indsats på en eller anden måde.

I nærheden af min bopæl ligger et hospice, og jeg kontaktede stedet og tilbød mig som frivillig hjælper. Efter at have udfyldt en masse papirer og været til en samtale, startede jeg på hospicet en gang om ugen i tre eller fire timer. Jeg var ikke den eneste frivillige på stedet, men det er individuelt, hvor mange timer hver især er der.

Når jeg nu bliver spurgt om min bestilling, svarer jeg, at jeg er efterløner og frivillig hjælper på et hospice, og at jeg er rigtig glad for at være det.

En enkelt gang har jeg fået den reaktion, om man dog kan være glad for den slags, men sådan har jeg det.

Når jeg er på hospicet om aftenen, er jeg gerne sammen med en fast makker. Vi dækker bord, deltager i måltidet,

rydder ud og vasker også op, hvis vi kan nå det. Ellers gør personalet det senere.

Personalet påskønner i den grad vores indsats, og det viser de både med smil og ord, og de er taknemlige for at have ekstra hjælp ved spisetid, hvor der tit deltager både patienter og pårørende. De ansatte kan hele tiden risikere at blive kaldt til en stue og må derfor forlade bordet, men vi frivillige kan og skal blive siddende. Hvis vi rejser os, er det for at hjælpe en patient med at hente mad fra buffeten.

Det er altid en rar følelse, hvis man opnår god kontakt med en patient. Ved en lejlighed sad jeg ved spisebordet med en jævnaldrende herre, og det viste sig, at vi var vokset op i den samme by og havde gået i den samme skole under den samme skoleinspektør.

Vi snakkede om gamle,

kendte steder, og undervejs smilede patienten og fik glimt i øjnene. Jeg nød nuet, og det tror jeg også, at han gjorde. Ugen efter kunne han ikke kende mig, og ugen efter igen var han væk. Det var vemedigt, men jeg var rigtig glad for, at vores hyggelige og nostalgiske samtale havde fået ham til at smile igen.

Det er også en god fornemmelse, når en patient inviterer mig med ned på stuen, fordi vedkommende gerne vil vise billeder af sin familie eller af en kær, afdød ægtefælle. Det kan også være til en kop kaffe eller en hyggesnak.

Indimellem er der spændende og relevante temadage, og lokale eller udefrakommende kunstnere eller skuespillere gæster også nogle gange hospicet for at underholde og adspire. De får kun deres transport betalt, og det er livsbekræftende at møde al den gavmildhed.

Jeg har stor respekt for patienter og deres pårørende, som også tit viser os frivilligt at de påskønner vores indsats. Alle patienter ved og skal have accepteret, at de har en uhelbredelig sygdom, når de bliver indlagt på hospice. Håbet om overlevelse er slukket hos de fleste, og alligevel har de overskud til at rose os for vores indsats. Det er stærkt, synes jeg.

Som frivillig hjælper har man tavshedspligt, og det tager vi alvorligt. Jeg trives så godt med at gøre den indsats, jeg arbejder godt sammen med min faste makker og føler mig respekteret af personalegruppen.

Hver uge ser jeg frem til at tage af sted, og jeg har en følelse af at være med til at gøre en forskel for andre.

Når jeg tager hjem, føler jeg en ydmyghed over for livet. Jeg har selv for år tilbage været ramt af en livstruende sygdom og er kommet over det. Så heldige har patienterne på hospicet ikke været. Jeg bruger nogle af mine kræfter på mine medmennesker, og det vil jeg blive ved med, så længe jeg har energi til det. ■

Hvad gør dig lykkelig?
Skriv til:

nina.ebbesen@
udeoghjemme.dk

– vi garanterer
anonymitet.

Modelfoto: All Over Press